

## U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **CH. H., a.s.**, Š. X., H., IČO:X. právne zastúpený advokátom JUDr. Mgr. M.L., AK, Š. X., H., proti žalovanému: **Obec Z., Z.**, o zaplatenie 703 868,82,- Sk s prísl., na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. októbra 2006, č.k. 2Cob 38/2006-264, takto

### r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu sa **o d m i e t a**.

Žalovanému sa náhrada trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

### O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Michalovce rozsudkom z 20. januára 2006 č.k. 18 Cb 118/2003-234 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia peňažnej pohľadávky v sume 703 868,82,- Sk ako cenu diela. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému na účet jeho právneho zástupcu 130 106,- Sk náhradu trov konania.

Rozhodol tak s odôvodnením, že žalobca v konaní nepreukázal, že zmluvne dohodnutá cena diela bola písomne zmenená účastníkmi právneho vzťahu tak, ako to bolo dohodnuté v článku VI. bod 6.2 zmluvy o dielo č. 32/HSV/94 z 1. augusta 1994. O náhrade trov konania rozhodol podľa úspešnosti žalovaného v konaní v zmysle § 142 ods. 1 OSP.

Na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Michalovce, Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) rozsudkom z 30. októbra 2006 sp. zn. 2 Cob 38/2006-364 podľa § 219 OSP potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému na účet jeho právneho zástupcu 12 314,- Sk náhradu trov odvolacieho konania.

Podľa odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, súd prvého stupňa nepochybil, keď žalobu zamietol ako podanú bez právneho dôvodu, pretože nebolo preukázané, že žalobca má voči žalovanému splatnú pohľadávku. Pôvodný zhotoviteľ diela CH. H., a.s. H. nemal voči žalovanému existujúcu splatnú pohľadávku, a preto ju podľa § 524 Občianskeho zákonníka nemohol postúpiť žalobcovi. Uviedol, že pohľadávka nezrelá, nepreukázaná, nesplatná, sporná, fiktívna nie je pohľadávkou ale nárokom. Zákon nepozná postúpenie nároku. Pohľadávka je právnym potvrdením nároku, nárok je základom pohľadávky. Aj v prípade, keď dôjde k postúpeniu pohľadávky, ktorú postupník považuje za nespornú, aj keď sa u dlžníka o tom nepresvedčil, dlžníkovi nemožno uprieť právo poprieť nárok veriteľa na existenciu tejto pohľadávky a postupník pri jej uplatňovaní nemôže postupcu (veriteľa) nahradiť pri posudzovaní nároku. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods.1 v spojení s § 142 ods.1 OSP.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie.

Namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ OSP) a súčasne spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP). Má za to, že rozhodnutie vychádza zo skutkových zistení, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a zistený skutkový stav nesubsumuje pod príslušnú právnu normu, ktorá exaktne určuje obsah právnej normy aplikovanej na preukázaný obchodno-právny vzťah. Namietal, že žalobca v konaní jednoznačne preukázal existenciu uplatnenej pohľadávky a jej splatnosť.

Preto súd prvého stupňa rozhodol zjavne v rozpore so zisteným skutkovým stavom a na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, s ktorým rozhodnutím sa odvolací súd stotožnil neberúc do úvahy právnu argumentáciu žalobcu. Odvolací súd nesprávne posúdil písomné uznanie peňažnej pohľadávky v celej výške žalovaným dňa 15. mája 2002, ktorý podľa zákona č. 563/1991 Zb. o účtovníctve vykonával inventarizáciu pohľadávok a záväzkov, lebo v rozhodnutí konštatoval, že odsúhlasenie zostatkov podľa tohto zákona nemožno považovať za uznanie záväzku podľa § 323 Obchodného zákonníka. Žalovaný potvrdil vecnú správnosť zostatkov vo výške 703 868,82,- Sk.

Odvolací súd ignoroval, že žalovaná pohľadávka v tejto sume vznikla z titulu neuhradenia dvoch splatných faktúr vystavených na základe zmluvy o dielo, z ktorých jednu žalovaný zaplatil len čiastočne a súčasne poukázal na ustanovenie § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka o uznaní aj zvyšku záväzku, ak dlžník plní svoj záväzok čiastočne. Odvolací súd sa nesprávne vysporiadal so splatnosťou ceny diela, možnosťou vystaviť faktúry pred odovzdaním diela, s jeho námietkami na závery znaleckého posudku a s návrhom

na doplnenie znaleckého posudku. Preto žiadal, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu v plnom rozsahu a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie alebo zrušil rozsudky odvolacieho súdu aj súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný sa písomne k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 OSP) prejednal dovolanie bez nariadenia pojednávania v zmysle § 243a ods. 1 OSP a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, ak to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 a § 238 OSP.

Podľa § 238 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 OSP je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. V iných prípadoch len pokiaľ je naplnený niektorý z dovolacích dôvodov ustanovenia § 237 OSP.

Prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku nie je možné založiť dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a písm. c/ OSP, teda že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok neprávne rozhodnutie vo veci a že rozhodnutie vo veci spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolacie dôvody ustanovenia § 241 ods. 2 OSP prichádzajú do úvahy len vtedy, keď dovolanie proti rozsudku už je prípustné, a to buď v zmysle § 237 OSP alebo § 238 OSP.

Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku nevyslovil prípustnosť dovolania.

Žalobca prípustnosť svojho dovolania neodôvodnil niektorým z dôvodov taxatívne vymenovaných v ustanovení § 237 OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z úradnej povinnosti zisťoval prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP a nezistil žiadne procesné pochybenie zo strany krajského súdu, ktoré mohlo mať vplyv na správne rozhodnutie vo veci, a ktoré by naplnilo niektorý z dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 237 OSP.

Pretože dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 OSP, dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol v zmysle § 243b ods. 4 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ OSP.

Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberať napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému dovolací súd nepriznal náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal, nakoľko si ich žalovaný neuplatnil (§ 243b ods. 4 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 OSP).

**P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.**

V Bratislave 14. februára 2008

**JUDr. Anna Marková, v.r.**  
**predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: